

»Hun er jo et mærkværdigt Menneske. Gaar hun f. Eks. ikke der i al sin Pragt og Herlighed og er stadig lige uforlovet. Jeg begriber det ikke. For der er vedblivende ingen Mangel paa Lysthavende. Men der maa velsagtens være en bestemt hun gaar og venter paa.«

Torben vilde ikke høre mere. Han sagde, at han begyndte at føle det koldt, og gav Kusken Ordre til at vende. Og ved sig selv gjorde han den Bemærkning, at den kloge Asmus dog i enkelte Punkter var mærkeligt naiv. Han huskede, at han mellem Linjerne i flere af hans Breve havde læst den samme Formodning om Grunden til, at hans Kusine ikke giftede sig. — Han vidste det bedre selv! Dersom den unge Dame overhovedet gik og ventede paa Nogen, var det temmelig sikkert ikke paa ham.

Da de kom hjem, blev de modtaget af Doktor Mikelsen fra Randers, hvem Asmus af egen Magtfuldkommenhed havde sendt Bud efter. De to Herrer havde derpaa en længere Forhandling nede i Haven, og nu fik Asmus pludselig Uro paa sig og maatte nødvendigt være tilbage i København næste Morgen. Torben forsøgte ingen Overtalelse. Det pinte ham at mærke, hvor Aarene havde gjort dem fremmede for hinanden; og trods den store Taknemlighed, han følte, længtes han efter igen at blive alene. Ud paa Eftermiddagen rejste Asmus saa fra Favsingholm.